

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Novissima Polyantha, In Libros XX. Dispartita

Dominicus

Francofurti, 1613

Prosperitas

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97211](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97211)

arborem, fructum bonum non ferentem, sine omni hesitatione illam excidit, ac velut inutilem in ignem conicit: Sic magister vere Christianus cum falsos Evangelii pastores ac prophetas audit, deponit, & ex vinea Domini eicit, in Psalm. Vide Sacerdos.

Prosperitas.

DEFINITIO ET ETYMOLOG.

Prosperitas, Graece vnuq; as n, & vnuq; eiv, prosperor dicitur. Prosperitas Hebr. Ascher, felicitas: & Schalem, pax. Haec enim sunt comites prosperitatis. Est autem prosperitas felicitas & ad votum successus. Venit autem a spe, vnde & prosper felix, hoc est, qui spem nostram implet. Vnde prospera sidera, tempora, loca, fines, actiones, successus. Item felix, qui spe sua potitus est.

LOCI BIBLICI.

Prosperitas a Deo est, Gen 39.2.1. Sam.28.14.2. Sam.5.10.2. Reg.18.1. Paral.11.9. Et 17.8. Et 18.5. Et 12.11.2. Paral.11. Et 14.6. Et 15.9. Et 17.3. Et 20.39. I. Psalm.25. v.5. Et 90.7. Prov.3.33. Eccl.3.13. Esa.14.3. Et 26.12. Joel.2.20. Zachar.8.11. Prosperitas impiorum, & eorumdem repentinis interitus, Job.21.1. Et c. I. Psalm.37. vers. 10.35. Esa.41.12. prosperitatemque Deum promissa, I. Par.22.2.13.2. Par.19. & 11. Et 20.20. Et 26.5. Et 27.6. Et 31.21. Et 32.3. I. Esd.8. v.22.23. I. Psalm.25. v.13.14. Esa.1.19. Et 30.23. Et 48.18. Et 58.8. Jerem.7.22. Et 22.4. Et 32.39. Ose.2.21. Prosperitas in Ecclesia restituta, Jerem.31. v.12.14. prosperitas interdum periculosa, I. Tim.6.17.

PATRVM SENTENTIAE.

Nemo frangitur aduersorum molestia, qui prosperorum delectatione non capitur, Aug. de Verb. Dom. lib. 2.

Nemo gratuletur homini, qui prosperatur in vita sua, cuius peccatis deest vltor, & adest laudator. Maior hic ira Domini est: irritauit enim Dominum peccator: vltor patitur, id est, vt correctiois flagella non patitur, in I. Psalm.7.

Magnae virtutis est cum felicitate luctari, ne illiciat, ne corrumpat, ne ipsa subuertat felicitas, magnae, inquam, virtutis cum felicitate luctari: magna felicitatis est, a felicitate non vinci. De Verb. Dom. cap. 13.

Ideo Deus felicitatibus terrenis amaritudines miscet, vt illa quaeratur felicitas, cuius dulcedo non est fallax. Super Mattheum sermone 29.

Prospera huius mundi asperitatem habent veram, iucunditatem fallax, certum dolorem, incertam voluptatem, durum laborem, timidam quietem, rem plenam miseriae, spem beatitudinis inanem. Epist. 36.

Nulla res longa mortalium, omnique felicitas seculi dum tenetur, amittitur, quum enim tribulationis tempus aduenit, omne quod praeteritum est, nihil adiuuat sustentem. Super Esa. l. 7.

Difficile, imo impossibile est, vt praesentibus & futuris, qui fruatur bonis vt hic ventrem, & ibi mentem impleat: vt a deliciis ad delicias transeat, & in vitro quae seculo primus sit, vt in terra & in caelo appareat gloriosus. in Epist.

Si haberes sapientiam Salomonis, si pulchritudinem Absolonis, si fortitudinem Samsonis, si longevitatem Enoch, si diuitias Croesi, si felicitatem Octauiani, quid profuit haec, quum tandem caro datur veribus, & anima demonibus cum diuite sine fine crucianda? in Matthe. 27.

Sancti viri quum sibi suppetere prospera huius mundi conspiciunt, pauca suspitione turbantur: timent enim, ne hic laborum suorum fructus recipiant: nec timent, quod diuina iustitia latens in eis vulnus aspicat, & exterioribus os vulneribus curans ab intimis repellat. Greg. in Moral.

Quem nec abundantia in superbiam eleuat, nec in necessitate cupiditas irritat, nouit abundare, nouit penuriam pati, sup. Exech.

Manifestum perditionis indicium est, quando affectus iniquitatis subsequens fauet affectus, & nulla contrarietas impedit quod mens perueria concepit. in Moral.

Quum quis potitus in prosperitate diligitur, incertum est, vtrum prosperitas, an persona diligatur. Amisso autem felicitatis interrogat vim dilectionis: nec prosperitas quippe amicum iudicat, nec aduersitas inimicum celat, ibid.

Iustus amplius placet ex aduersitate mala perpeti, quam ex prosperitate terrenae dispensationis cura fatigari. ibid.

Saepe Omnipotens Deus, cum auare menti vehementer irascitur, prius ei permittit ad votum cuncta suppetere, & post haec per vltionem subtrahit, vt pro eis debeat supplicia aeterna tolerare. Greg. lib. 25. Moral.

Prasentis vitae prosperitas innocentiae testis non est: quia multi ad perennem vitam per flagella redeunt, & plerique ad finita supplicia perducendi sine flagello moriuntur. ibid.

Prasentis vitae prosperitas aliquando idcirco datur, vt ad meliorem vitam prouocet: aliquando, vt in aeternum penitus damnet. in I. Esd.

exteriorem offeruntur obiecta, quae rerum futurae... SIMILITVDINES... Quomodo nos conspicentes ea, quae sunt... Quomodo nos conspicentes ea, quae sunt... Quomodo nos conspicentes ea, quae sunt...

Solet rerum abundantia tanto magis à timore diuino mentem soluere, quanto magis hinc exigit diuersa cogitare, in Homil. quidam.

Præferendus ille, & magnus est, cui inter prospera saltem risus incedentior, aut sermo insolentior, aut immoderatio cura velis vel corporis non inrepsit. Bern. lib. 2. de confid.

De diuitiis & floribus, & maiorum nobilitate gloriaris, de patria & pulchritudine corporis, & honoribus, qui tibi ab hominibus deferuntur, te exaltas: respice te ipsum, quia mortalis es, & quia terra es, & in terram ibis, circumspice eos, qui ante te sydereis fulgere splendoribus. Vbi sunt, qui ambiebant ciuium potentatus? vbi insuperabiles Oratores? vbi qui conuenientius festa disponebant? vbi equorum splendidi nutritores? vbi exercituum duces? vbi factrapæ & tyranni nonne omnia vitæ memoria est? Respice sepulchra, & vide, quis seruus, quis dominus, quis diues, discernere, si potes, vitium à rege, fortem à debili, pulchrum à deformati. Memor itaque tui esto, ne aliquando extollaris: memor autem eris, si te ipsum respexeris. Prosp. in suis sermonibus.

Nouera virtutis prosperitas, baiulis suis sic applaudit, vt noceat, & infelici successu sic fortunatis obsequitur, vt in fine perniciem operetur: conuiuii suis ab initio propinquas dulcia & cum inebriati fuerint, lethale virus miscet, & si quid deterius est, quo speciei sui clarescit, amplius epulentibus oculis densiorem infundit caliginem. P. Cory. li. de curialium nugis.

Sæpius in altum quis attollitur, vt ruens fortius, conquassetur. Nam sæpe videtur fortuna in principio prospera nuntiare, sed medium & finem replet multis aduersitatibus, & concludit. Raban. in quodam sermone.

In omni aduersitate fortunæ infelicitissimum infortunii genus est, aliquando fuisse felicem, Boet. de consol. lib. 2.

Quam multis amaritudinibus humanæ felicitatis dulcedo respersa est. ibid.

Quem felicitas amicum, infortunium facit inimicum. ibidem libro 3.

Ex rerum prosperitate luxuria, ex luxuria vero vitia omnia: sic impietas aduersus Deum nascitur. Lactant. Firm. lib. 2. c. 2. diuin. instit.

Quod ad alteram philosophiæ partem, quam ipsi moralem vocant in qua totius philosophiæ ratio continetur, in qua sola oblectatio est, & vitia, in qua nullus dissidio, nullus errori locus est, sed vnum scire omnes oportet, vnum eligimus, ac potissimum quod est summum ac principale bonum, in quo totius sapientiæ cardo versatur. Et Epicurus quidem summum bonum in voluptate animi esse cenet. Aristippus in voluptate corporis. Calliophon & Dinomachus honestatem cum voluptate iunxerunt. Diodorus in priuatione dolorum, summum bonum posuit, Hieronymus in non dolendo. Peripatetici autem in bonis animi, aut corporis, aut fortunæ. Herillus summum bonum esse in scientia. Zenonis cum natura congruenter viuere: quidam Stoicorum virtutem sequi. ibidem lib. 3. cap. 7.

POETICÆ SENTENTIÆ.

Quid. i. Trist. 4.
Dum inuas, Et vultu ridet fortuna sereno,
Indelibatæ cuncta sequuntur opes
At simul innotuit, fugiunt, nec noscitur ulli,
Agrippus comitum qui modo cinctus erat.
Atque hac exemplis quondam collecta priorum,
Nunc mihi sunt propriis cognita vera malis.
At duo tresque mihi de tot superestis amici:
Cetera fortuna non mea turba fuit.
Idem. i. Trist. 3.
Donec eris felix, multos numerabis amicos:
Tempora si fuerint nubila, solus eris.
Adspicis ve veniant ad candida recta columba,
Accipit nullas fordidæ turris aues:
Horrea formica tendunt ad inania nunquam,
Nullus ad amissus tibi amicus opes.
Vtque conet radios per Solis curibus Umbra est,
Cum latet hic pressis nubibus, illa fugit:
Mobile sic sequitur fortuna lumina vulgus,
Qua simul in ducta nube reguntur, abis.
Pitt. per Auf.
Rancos amicos rebus aduersis proba.
Virg. i. Æneid.
Nescia mens hominum fatis, fortisque futura,
Et seruare modum rebus sublata secundis.
Quid. i. Art.

Mens erit apta capi tunc, cum lætissima rerum,
Vt seges in pinguis, luxuriabit humo,
Pectora dum gaudent, nec sunt adstricta dolore,
Ipsa patens, blanda tunc subit arte Venus.
Tunc cum tristis erit, defensa est Ilion armis:
Mutibus grauidum læta recepit equum.

Idem. i. Art.

Luxuriant animi rebus plerumque secundis,
Nec facile est aqua commoda mente pati.
Sen. Oed.

Res secundæ non habent inquam modum,
Idem Troad.

O tumide rerum dum secundarum status
Extollit animos!
Agam.

Prospera animos efferrunt.
Silus. i.

Heu cœcæ mentes, tumefactæq; corda secundis,
Idem 7.

Arctæa spes Sideria, seruetque corda secundis,
Fortuna iuuenis.
Perian. per Auf.

Si fortuna iuuat, caueo tolli.
Si fortuna tonat, caueo mergi.
Terent. Phorm. 21.

Quam obrem omnes cum secundæ res sunt maxime,
tum maxime
Meditari secum oportet, quo pacto aduersam aram
nam ferant:

Pericula, damna, exilia peregre rediens semper cogito,
Aut sili peccatum, aut doris mortem, aut maris hinc
Communia esse hac: fieri posse, vt ne quid amicos sit
Quidquid præter se emeniat, omne id æquatur, vt
lucro.

Quid. i. Pont. 3.

Tu quoque fac timores, Et quæ tibi læta videntur,
Dum loqueris fieri tristia posse putæ.
Hor. i. epist. 10.

Quem res plus nimio delectanere secundæ,
Mutata quæ ient.
Hor. lib. i. epist. 19.

Dum tua nam in alto est,
Hoc age, nec mutata resorsum referat aura.
Senec. in Thyest. tragæd. 2.

Nemo confidat nimium secundis,
Nemo desperet meliora lapsus.
Miscet hac ille probet quo Clotho
Stare fortunam, rotat omne fatum.
Nemo alio habitu fauente,
Crastrum sit possit sibi polliceri.

Et prosperitates & calemitates præsentio
in omnibus habendas esse.
Anthol. Sac. lac. Bill.

Qui bona, quid vana mundi mirari homines,
Quid mala, quid mundi dedecus ipse timet!
Fac supra mirari opes, Et commoda vita,
Fac mala pertineas que niger Orcus habet,
Cetera (sive tibi fortuna sit usque nouicia,
Sine sit illa parens) somnia vana putæ.
Somnia sunt, quæcunque sunt, quæcunque querunt,
Vt veniunt, abeunt labili insat aqua.

Menander.

Δίκαιος τὸ πρῶτον μοῖρα μὴ δὲ θεῶν οὐδὲ
Ἰustum est feliciter agentem recordari Dei.
Κατ' ἴδωσ φθόνου καὶ οὐ βούχου.
Iuxta propriam sententiam nullus felix.
Κοινὸν γὰρ καλὸν τὸ κακοῦ καὶ τοῦ κακοῦ
Commune autem bonum est bonus felix.
Οὐκ εἶναι οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ κακοῦ κακοῦ.
Non est qui in omnibus sit felix sit.
Πολλοὶ μὴ βούχουσι, ἢ φθόνου ἢ οὐ
Multi quidem feliciter agunt, non sapienter quæunt.
Τὸ βούχου κακοῦ γὰρ φθόνου κακοῦ
Feliciter agentem est sapere putamus.
Τὸ γὰρ καλὸν κακοῦ κακοῦ κακοῦ κακοῦ
Bene enim agenti omnis terra patria.
Τὸ βούχου κακοῦ κακοῦ κακοῦ κακοῦ
Felicium omnes sunt affines.
Ὅτι βούχου κακοῦ κακοῦ κακοῦ κακοῦ
Quam facile cadunt splendida fortuna.

Lucianus.

Οὐδὲ μὴ κακοῦ κακοῦ κακοῦ κακοῦ
Deo quidem sine nullus fortunatus est mortali.

PHILOSOPHICÆ ET HISTORICÆ SENTENTIÆ.

Cetera exempla fortunæ variantis innumera. Etiam que dicit magna gaudia, nisi ex malis? aut que mala immentia, nisi ex tribulentibus gaudiis. Nulla est profecto solida felicitas, quam contentum vlla vitæ rumpit. Plin. lib. 7. hist.

quæ superfluant, nocent, segetem nimia sternit vber-
 e. nec franguntur, ad maturitatem non perveniunt. *Idem*
 quæ quæque animis euenit, quos immoderata prosperitas
 non tantum aliorum iniuriarum, sed etiam in suam v-
 tute. *Idem ad Lucil.*
 bene fortunatum bonum suspiciosi & pauidi stare debemus.
 quæ spe aliqua oblectante decipitur: numerata ista fortu-
 namas, infidæ sunt, beneficia ista vtitata nos habere puta-
 mus.
 quæ iniquæ et felicitas, ipsa se exagitat: mouet cerebrum:
 non generat alios in aliud irritat: hos in potentiam, alios in lu-
 xuriam, hos mollit, in totos reuoluit. *epist. 7.*
 quæ enim felicitas nisi temperetur, premit, vel præterit
 vitiis in ipso flore luxuriosa imperia ceciderunt:
 quæque virtute paratum erat, intemperantia corrumpit. *Epi-*
st. 7.
 fortunam eo fortuna prouexit, vt non tantum minaretur illi,
 sed etiam prouocaret. *Epist. 24.*
 de his fortuna inuenitibus, & quæ dedit aufert, quæ ab-
 eundem nec vquam tutius est illam experiri, quam quum
 inuenit non habet. *Lib. 5. de clam.*
 legumini calamitatibus magnis sæpius eueruntur: quieti-
 tudine pauperes habuimus, aurato caproliora bella ciuilia
 inuenit. Diuitias puras aurum & argentum: ludibria sunt fortu-
 tudinis. Quæcumque ipsi dominis veniunt. Omnis enim blandi-
 tudine speciosus de periculo nititur est: & sine causa fluit, &
 inuenit desinit. Nulla certa felicitas est. Ille Croesus inter
 fortunatissimos victus post tergum manibus ductus est. *Lib.*
de re. 1.
 non habet, vt putamus, fortuna longas manus: neminem oc-
 cidit, nec herentem sibi. *in epist.*
 quæ res relinquit, quos nunquam fortuna respexit, quam quos
 non habet. Noli hinc tranquillitati confidere, in momento mare ce-
 redem die, quo tibi luserant nauigia sorsentur. *Lib. de*
re. 1.
 diligenda sunt prospera, quæ desperatione sumunt prin-
 cipia. *Idem.*
 quæ concessit fortuna temperet iustitia, quod iustitia inuenit,
 temperet moderatio: si enim auxeris licentiam tuam, minus glo-
 riam habet.
 fortuna vemedicus ignarus multos excecavit, non autem ipsa
 excecata est, sed eos cæcos plerumque efficit, quos, comple-
 dit. *Idem de amic.*
 quæ, qui in prosperis omnes imperitus fortunæ putant fugisse:
 inuenit, quæ, qui in temporibus secundis casus aduersos refor-
 mat. *Lib. 2. Rhet.*
 fortunæ, sic secundas res immoderate ferre, leuitatis est, præ-
 ter, et iniquitas in omni vita, & idem temper vultus, eadem
 inuenit. *Lib. 2. de offi.*
 temper humanæ iustitiæ tristitia repentina succedit, & quod
 inuenit gaudio, desinit in moerore: Mœdana quippe felicitas
 inuenit inuenitibus est res ipsa: nouit ille, qui dixit, rursus do-
 lectur, & extrema gaudii luctus occupat. *Inno. de Gili-*
andis humanæ.
 fortunæ temper subiecta est inuidiæ, sola ergo miseria inuidia
 inuenit. *Idem de Sociates.*
 fortunæ index dies vltimus est, dicebat Solon. *Laert. Diog. de*
re. 1. philosoph.
 fortunæ hilaritate, neclaciua nec risu, aut ioco, comi-
 ditantur, sed sæpe etiam tristes firmitate & constantia sunt
 fortunæ.
 fortunæ autem esse in maximarum rerum timore nemo po-
 terit.
 fortunæ bonum omne in virtute ponit, is potest dicere, perfici be-
 ne fortunam perfectione virtutis. *Cicero lib. 2. de finibus bonorum*
lib. 1.
 fortunæ res secundæ animo sapientum fatigant. *Sallustius in*
catilinæ.
 fortunæ verbum est profecto, quod aiunt: Nihil quicquam ho-
 minum prosperum diuinitus datum est, quæ ad maximum sit ali-
 quid desinit, vt etiam in amplissima quaque letitia subite quæ-
 rum rel parua querimonia, coniugatione quadam melius & felix.
 fortunæ. *Idem de re. 1.*
 fortunæ est temeritas solatium, sola felicitas. *Quint. Curt. de ge-*
re. 1. lib. 5.
 fortunæ secundarum rerum propeut insolenter abuti, nec ad-
 eundem prope debilitari oportet. *Val. Max. lib. 8.*
 fortunæ vitæ conditionem primus & vltimus dies continet:
 fortunæ primarum interest, quibus auspiciis inchoetur, & quo sine
 fortunæ: Ideoque eum demum felicem fuisse iudicamus, cui
 fortunæ lucem prospere, & reddere placide contigit. Medu-
 fortunæ, modo tranquillo motu peragitur: spe semper minor, dum &
 fortunæ votis extenditur, & terre sine ratione consumitur. *quidem*
lib. 1. cap. 12.

Etenim plus reor hominibus aduersam, quam prosperam pro-
 desse fortunam. Hæc enim spe felicitatis cum videtur blanda, men-
 titur: Illa semper vera est, cum se instabilem mutatione demon-
 strat: Illa fallit, hæc instruit: Illa mendacium specie bonorum
 mentes fruuentium ligat, hæc cogitatione fragilis felicitatis absol-
 uit. Itaque illam videas ventosam, fluentem, siueque semper igna-
 ram, hanc sobriam succinctamque, ac ipsius aduersitatis exercita-
 tionem prudentem. postremo felix à vero bono deuiis blanditiis tra-
 hit: aduersa plerumque, ad vera reducens, velut vincto trahit. An
 hoc inter minima existimandum putas, quod amicorum tibi fide-
 lium mentes hæc aspera, hæc horribilis fortuna detexit? Hæc tibi
 certos sodalium vultus ambiguoque secreuit, discedens, suos ab-
 sultit, tuos reliquit. Quanti hoc integer & (vt videbaris tibi) for-
 tunatus emisses? *Boet. lib. 2. prosa 5.*
 Nam illud quoque, quod improbis nunc tristitia, nunc optata
 proueniunt, ex illdem ducitur causis. Ac de tristibus quidem, ne-
 mo miratur, quod eos male meritis omnes existimant: quorum
 quidem supplicia, cum ceteros à sceleribus deterrent, tum ipsos
 quibus inuehantur, emendant. Læta verò magnum bonis argu-
 mentum, loquuntur, quid de huiusmodi felicitate debeant iudi-
 care, quam famulari sæpe improbis cernant. *Boetius de consolat.*
philos. lib. 4. prosa 6.
 In fortunatis virtus refugit.
 Sicut vna hirundo non efficit ver, nec vna calida dies, nec modi-
 cum tempus facit ætatem, nec vna virtus virtuosum hominem fa-
 cit: sic nec vna dies, nec modicum tempus facit hominem felicem.
Arist. lib. 3. ethic.
 Nullus est bonus, nec beatus volens. *Idem lib. 3.*
 Sine quatuor virtutibus, quæ sunt Fortitudo, Temperantia, Pru-
 dentia & Iustitia, nemo dicitur & habetur beatus.
 Felicitas perfecta est vsus virtutis. *Idem lib. 7. polit.*
 Turpe est Deos fatigare. Quid vobis opus est? sic te ipse felicem.
 Facies autem si intellexeris bona esse, quibus admixta virtus est.
 Turpia, quibus malitia coniuncta est.
 Tutum iter est, iucundum est, ad quod natura te iniunxit.
 Dedit tibi illa, quæ, si non deserueris, par Deo surges. parem au-
 tem te Deo pecunia non facit, Deus nudus est. Fama non faciet
 nec essentatio tui, & in populos nominis demittit notitia. Nemo
 nouit Deum, multi de illo male existimant, & impune. Non turba
 feruorum, læticiam tuam peritencia vrbana ac peregrina portan-
 tium. Deus ille maximus potentissimusque pleuehit omnia. Nec
 forma quidem & vires te beatum facere possunt. *Seneca ad Lucil.*
epist. 30.
 Tunc beatum esse te iudica, cum ex te tibi gaudium omne
 nasceretur: cum in his, quæ homines eripiunt, optant, custodiunt,
 nihil inuenieris, non dico quod malis, sed quod velis. *Idem, in*
epist. 126.
 Nihil infelicius eo, cui nihil accidit aduersi, quia male iudicaue-
 runt Di de ipso. *Idem de prouidentia.*
 Nondum felix es, si non te turba deriserit. Si beatus vis esse,
 cogita hoc primum contemnere, ab aliis contemni. *Idem libro de*
moribus.
 Fugite delicias, fugite eneruatam felicitatem, qua animam mar-
 cescunt.
 Cum omnia, quæ modum excesserint, noceant, periculosissi-
 ma felicitatis intemperantia est, quæ in vanas mentem imagines
 euocat.
 Illos quos merito dixeris miseros, qui nimia felicitate torpe-
 scunt, quos velut in mari lenio tranquillitatemers detinet. *Idem*
de prouidentia.
 Plerumque quæ secundum rationem hominibus prospera e-
 ueniunt, stabiliora sunt quam præter opinionem faciliusque
 prope dixerim esse propulsare aduersa quam tutari secunda.
Thucyd. lib. 2.
 Omnis prosperitas maxime inuidiosa est, præsertim ea in qua
 est contumelia & asperitas in homines afflictos ac miseros, ac in no-
 stram potestatem redactos. *Dionys. Hal. l. 6.*
 Res secundæ ingenio modico & submisso præditos atollunt, vt
 magni sibi videantur, cristaque erigant, cum excelso loco se con-
 stitutos cernunt. *Plur. in Eumene.*
 Maxima cuique fortunæ minime credendum est. *Linus, Decad.*
3. lib. 10.
 Si in secundis rebus bonam quoque mentem darent Di, non
 ea solum quæ euenissent, sed etiam ea quæ euenire possunt, reputa-
 remus. *Idem, eod. l.*
 In secundis rebus nihil in quenquam superbe ac violenter con-
 sulere decet, nec præsentem credere fortunæ, cum quid ferus vesper
 ferat incertum sit. *Idem, l. 5.*
 Ea quæ bona quibusdam esse videntur, quam plurimos commo-
 uent ad iniuriam faciendam. Nam nobilitas generis, copia diuitiarum,
 amplitudo dignitatum, fortitudo animi, & magnitudo po-
 tentiæ, in errorem homines inducunt. *Xiphil. in Cæs. Aug.*
 Princeps ingens gloria, eo est ferocior & subiectis intolerabilior.
Tacit. Annal. l. 11.
 Reticque omnes fortuna aspirante felicem rerum suarum exi-
 tum.

